

Arrest

nr. 263 060 van 27 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Sint Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 december 2019 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 28 juni 2021 onontvankelijk verklaard.

Op dezelfde dag werd ten aanzien van verzoekster tevens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Mevrouw,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Enig middel

Schending van de artikel 7, 74/13 en 62 § 2 van de wet van 15.12.1980;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

Schending van het artikel 8 E.V.R.M.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Het artikel 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het feit dat de verweerder een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerder dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Verzoekster zal hierna aantonen dat onder meer art. 8 E.V.R.M.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verwerende rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er een individueel onderzoek werd gedaan naar de situatie van verzoekster - want mocht zij dit überhaupt gedaan hebben zou zij niet tot dergelijke beslissing kunnen gekomen zijn.

Bovendien werden de beginselen van behoorlijk bestuur niet nageleefd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet het CGVS zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat het CGVS in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

De verzoekster heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 gewezen op haar gezinsleven:

"De verzoekster wenst zich verder te beroepen op artikel 8 EVRM en het beginsel van non-refoulement.

Haar zoon, de heer F. S. ([...]) kwam op datum van 01/11/2019 aan in België en vroeg op datum van 09/12/2019 asiel aan (zie stuk 33). Zolang zijn asielprocedure lopende is wordt hij geacht een vrees te hebben ten aanzien van zijn land van herkomst.

De zoon van verzoekster gaf bij de DVZ aan dat hij bij zijn moeder op het adres aan de (...) te 9000 Gent zal verblijven (zie stuk 34).

De zoon van verzoekster verblijft niet in een opvangcentrum en is afhankelijk van de materiële hulp en het onderdak dat zijn moeder hem biedt.

Ook de zus van verzoekster, mevrouw Z. S. ([...]) verblijft al lange tijd in legaal in België en heeft in november 2019 de Belgische nationaliteit aangevraagd (zie stuk 35). De heer Branson Henri kan bevestigen dat er een goed contact tussen beide zussen en dat hij hen persoonlijk kent (zie stuk 18)."

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens heeft gesteld dat het privéleven onder andere de fysieke en de psychologische integriteit alsook de sociale ontwikkeling en de identiteit van de persoon omvat:

"Private life is a broad concept incapable of exhaustive definition (Niemiets v. Germany, §29; Pretty v. the United Kingdom, §61; Peck v. the United Kingdom, §57). It covers the physical and psychological integrity of a person and may "embrace multiple aspects of the person's physical and social identity" (Denisov v. Ukraine[GC], § 95; S. and Marper v. the United Kingdom[GC], §66).

Vrij vertaling:

Het recht op privéleven is een breed concept dat onmogelijk op een exhaustieve wijze gedefinieerd kan worden.[...] Het raakt de fysieke en de psychologische integriteit van een persoon kan ook veel aspecten van iemands zijn psychologische en sociale identiteit omvatten.

Het EHRM heeft in de zaak Hoti t. Croatië (EHRM, Hoti t Croatië, 63311/14, dd. 26/04/2018 §121) gesteld dat maatregelen die het verblijfsrecht in een staat beperken in bepaalde gevallen een schending kunnen uitmaken van het artikel 8 E.V.R.M. indien zij een disproportionele inmenging vormen in het privé leven:

"Having said that, the Court reiterates that measures restricting the right to reside in a country may, in certain cases, entail a violation of Article 8 of the Convention if they create disproportionate repercussions on the private or family life, or both, of the individuals concerned. »

(EHRM, Hoti t Croatië, 63311/14, dd. 26/04/2018 §121)

Vrij vertaling:

Dit gezegd zijden, herhaalt het Hof dat maatregelen die het recht op verblijf in een land beperken in bepaalde gevallen een schending van het artikel 8 van de Conventie met zich meebrengen wanneer zij een disproportionele weeral op privé- of familieleven of beiden met zich meebrengen.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de banden van een gevestigde vreemdeling en zijn omgeving vallen onder de definitie van het privéleven in de zin van artikel 8 E.V.R.M. gelet op het feit dat deze banden een deel uitmaken van de sociale identiteit. Een beslissing tot verwijdering of een beëindiging van het verblijf maakt steeds een schending uit het privéleven. Er moet bijgevolg afgetoetst worden of de beslissing tot beëindiging van het verblijf een proportionele en in een democratische staat noodzakelijke inmenging vormt in het privéleven van verzoekster. (Maslov and Others v. Austria(GC), §63).

De verzoekster verbleef drie jaar en 7 maanden legaal op grondgebied omwille van een lopende asielprocedure, die bovendien onredelijk lang heeft geduurd. Tijdens dit legaal verblijf heeft zij een privéleven in België opgebouwd en zij heeft dit in haar aanvraag gestaafd. Gelet op het feit dat de asielprocedure van de verzoekster onredelijk lang heeft geduurd, had verwerende partij met dit privéleven rekening moeten houden.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er met privé- en gezinsleven, waar verwerende partij van op de hoogte was, blijkt dat er privé- en gezinsleven van verzoekster op ernstige wijze werd onderzocht.

De beoordeling in het licht van het artikel 8 E.V.R.M. met betrekking tot verzoeksters privé- en gezinsleven is onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en het artikel 8 E.V.R.M. geschonden zijn."

3.2. Verzoekster voert aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoeksters gezins- en privéleven. Zo betoogt verzoekster dat zij drie jaar en zeven maanden legaal verbleef op het grondgebied omwille van de procedure in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Tijdens deze periode heeft zij een privéleven opgebouwd in België. Daarenboven voert verzoekster aan dat haar Belgische zus en zoon woonachtig zijn in België, met wie zij nauwe banden zou onderhouden. De procedure in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar zoon zou nog lopende zijn. Verzoekster betoogt dat zij materiële hulp en onderdak verleent aan haar zoon. In haar verzoekschrift beroept verzoekster zich op de schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient op te merken dat het bestreden bevel tegelijkertijd werd afgegeven als de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met verzoeksters gezins- en privéleven. Uit de feitelijke omstandigheden van de zaak blijkt duidelijk dat dezelfde overwegingen ook voorafgaan aan het bevel, dat door dezelfde ambtenaar op dezelfde datum werd genomen. Verzoekster licht ook niet *in concreto* toe in welke mate deze overwegingen te kort zouden schieten ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot weigering van verblijf impliceert immers eveneens dat verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten daar slechts het logische gevolg van is. Verzoekster toont het tegendeel niet aan. Daarenboven diende verzoekster een afzonderlijk beroep in tegen de voormelde weigeringsbeslissing. In het kader van dit beroep voerde verzoekster dezelfde elementen aan, die in het arrest nr. 263 059 van 27 oktober 2021 inhoudelijk werden beoordeeld, waarna het beroep ongegrond werd verklaard.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 73/14 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT